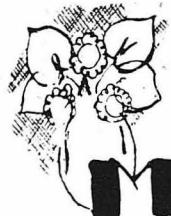

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΕΣΑ στή γαλήνη τοῦ χειμωνιάτικου βραδιοῦ τὸ χιόνι ἔπειτε σὲ πινένες νιφάδες πινγοντας τοῖς θυρίδιοις τοῦ δρόμου. Στὸ ἐργαστήριο τοῦ γλύπτου Μάξιμος—Ζόρζ, μένοι ἔκαγε μᾶς δηνατή φροτά, ἀρχές ν' ἀπλώνεται σιγά-σιγά τὸ σοκάδι. Ἡ φύλαξ ἔφριγναν τὶς ἀνταυγέες τὸν στὸ Επίτηλο, στὰ ἔργα τοῦ γλύπτου καὶ κάποτε κάποτε σ' ὅντανθόδιον ἀπέκρισταλλο, ἀτ' τὸ διότι πρόβλαν τὰ μαρμάρινα κοστούμια μερικῶν μαρμάρων τριαντάφυλλον.

Οὐ γάληντος Μάξιμος Ζόρζ σημάνθηκε ἀπότομα. Τοῦ φάνηκε ὅτι εἶχε ἀνέψει ἢ πόρο ταῦ θιάδοφοιν. Ἀλλ' ὥστι, εἶχε γελεστεῖ.

Δέν ἦταν ἀσόμινη ἔπειν!

Ἐνδοῦς κιόλας, μολονότι τριανταπενάρης, ὁ Μάξιμος ἦταν ἐδὼν καὶ ἔνα χρόνο τοελῆρος ἀποτεμένος μὲν αὐτὴν νεφοῖ καὶ ὕδρασταν κινητα, τὴν Κλοτίλδη Γραμάνας. Γινανταὶ δεσποτικήι καὶ ὑπερήφανηι στὸν ἔρωτα, ἡ Κλοτίλδη δὲν ἔτινοις τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ δειχνῇ τὴν δινούμην της. Γίταν δὲν τὴν ἔχαιμαστος τόσο, δυοὶ δταν ἔβλεπε νὰ ταπεινώνεται καὶ νὰ ἔξεπελέξονται μετροποτά τῆς οἵηδρες.

Τόσῳ εἶχε ἔφει ή σειρά τοῦ γλύπτου. Ἡ Κλοτίλδη ἔπειτε ποὺ θὰ τὸν γνωτοῦνε. Εἶχε δεῖ στὸ ἀπέλευθερον τοῦ τάμαρονένα τριαντάφυλλα τοῦ ἀνθοδιούνιον καὶ εἶχε μάρεῖ ὅτι ὁ γλύπτης τὰ χρωτοῦσε σαν ἑνίκα μὲν ἀγάπησης μὲν πραγματική λατρεία καὶ ποιῆται τοὺς νεροὺς. Ἡξέρεις ἔποισις ὅτι ὁ Μάξιμος εἶχε ὅρπιστε νὰ διατηρήσῃ ἀπό τὸ λουλούδια γιαὶ πάντα καὶ διὰ μόνον ἔνα μεγαλανίνητο πάθος, μόνο, ἡ ἐπιθυμία νὰ μῆ γαλάσση τὸ κυττάρι μιᾶς γνωνας τὴν δοτία θ' ἀγαπούσε τοῦ. Λά, τὸν ἔχανε νῦν τα παταστρέψην.

Τί τὴν ἔμελε διως τὴν Κλοτίλδη ἀν ὁ γλύπτης θὰ παραβάσῃ τὸν δρόμο παροῦ; Αετή ἔνα μόνο ζητοῦσε: νὰ ἔξεπελέσῃ, νὰ ταπεινώσῃ, νὰ ἔρωταν ἀρχόμην ἀνδρα, δποις εἶχε ταπεινώσει καὶ τόσους ἄλλους.

***

Ἐξαφανία ἔνα χτύπημα ἀπονόστηκε στὴν πόρτα καὶ μήτρης ἡ Κλοτίλδη. Ὁ Μάξιμος ἔτοεις πρὸς αὐτήν, μὲ τὰ κέρια ἀλισμένα:

— Ήλθες ἐπὶ τέλους! τῆς εἰπε. Πόσο σὲ σίγουρα ἐπιθυμήστε!

Μή τὸ βίλεμα τῆς Κλοτίλδης σκήληρο καὶ ἀδιάφορο ἔπειτε ἀπὸ τὴν πρότη στιγμὴ στὰ μαρμάρινα τριαντάφυλλα, καὶ ἀμέσως συνοφεύωθηκε.

— Ερχομαι ἐδῶ, εἰπε, γιατὶ μ' ἀγαπάς, καὶ τοῦ ἔχωντος, λέσ πως μ' ἀγαπᾶς, καὶ τὸ πρότο πρῶγμα που βίλεμα είνε τὰ λουλούδια που σοῦ κάρισ μιᾶ ἄλλη γνωνά!

— Μιᾶ νεκρή! φυθίστης ὁ γλύπτης ταραγμένος;

— Τὴν δοτία διως ἀγάπησες καὶ τῆς δοτίας ή διαρκής ἀνάμεμηση, είνε μιᾶ βρισιά για τὸν ἔχοντα μου!

— Ω, Κλοτίλδη, εἰπε ὁ Μάξιμος, στανωρύνοντας τὰ κέρια τοῦ παροπειτεῖς νότιεντας τὴν πρότην πρόσωπον...

— Η Κλοτίλδη καταλάβει ὅτι εἶχε φτάσει ἡ στιγμὴ νὰ θριαμβεύση καὶ τοῦ εἰπε:

— Ακοντός με. "Αν ὑέλνεις νὰ πεισθῇ ὅτι πράγματι μ' ἀγαπᾶς καὶ δὲν μοῦ λέσ νέψματα, κάρισ αὖτά τὰ λουλούδια!"

Ο γλύπτης ἔβγαλε μιᾶ κραυγὴ φρίσης.

— Ζήτησε μον, ἀγάπη μον, δη τὸν ἔλεις, δη τὸν ἔφωνας.

— Θέλησε νὰ κάψης τὰ λουλούδια! ἔπειτεινε ἡ Κλοτίλδη.

— Οζι! εἰπε ὁ γλύπτης.

— Γίδημπε ὁ κόσμος ἀπὸ Κορητικούς δῶ πέρα!

— Ξέφω κι ἔγω! Πειραϊτή στὴν χάσι καὶ στὴ φέξι νὰ ιδῶ κανέναν, κι ἔπειτες θάνατος φεύτικος...

— Μά ἔγω δὲν ζήτησα νὰ μοῦ στελλουν φάρια!... Ποῦ δὴ τὰ βροῦν τὰ ψάρια, δη ἀπάνω στὰ βοινά!... Ἐγώ πινομαρκάρι είχα ζητήσει!... Ό νονς τους διως είνε στὸ φαι.

Καὶ δὲ Ζωχός Αλέξανδρος, λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, κ.τ.λ. ἀνέμενε σὰν ἀποστολούμενος, νὰ ιδῆσι σὲ τοτὸν τὸν μεγάλο πόλεμο ποὺ ἀντίκρους τὸν πόλεμον καὶ ἀποτεντα, πῶς δὴ τὸν στέλναν καὶ φάγια... τηλεφονικάς... Περίμενε καὶ μονοδογόνος:

— Ἀγάθεμα σας γράμματα, γιατὶ νὰ μῆ σᾶς μάθω, σὲν ημουνα μικροῦς...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— "Ε! καὶ λοιπόν, τότε φενύω καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς ποτὲ πειά... Αντίο!

Καὶ ἐποχρώσθησε ἀποφασιστικά πρὸς τὴν πόρτα.

— Κλοτίλδη, Κλοτίλδη!... φύνωσε τότε ὁ Μάξιμος, μὴ φύητε, περίμενε, περίμενε ἀπόμη.

Χλιμός, τρέμοντας ὅπος ἀπὸ τὴν ταραχή του, ὧδημειος πρὸς τὴν ἀνθοστήλη, ἔβγαλε τὰ λουλούδια ποὺ τὸ βάζο καὶ πολὺ γλυκόρα, για νὰ μήποτε δοθῆ μὲ καρπούς νὰ σκεφθῇ, τὰ πέταξε στὸ τζακέ.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἀς γίνει τὸ θέλημά σου! φύνωσε.

— Ή κόσσων λάμψη της φότος τοὺς τούρνους τοῦ ἐργαστηρίου, καὶ τὰ μικρὰ κιλαδά τῶν μαρμάρων ρόδων μὲ τριξιμάτω ποὺ έμοιαζαν παράποτα, ἀναψαν, λαμπτάδισαν καὶ θέτεψαν μέση στὴν φοτιά.

— Τότε δέν τὴν ἔχαιμαστος τόσο, δυοὶ δταν ἔβλεπε νὰ ταπεινώνεται καὶ νὰ ἔξεπελέξονται μετροποτά τῆς οἵηδρες.

— Τόσηρα σ' ἀγαπῶ!

Μια ὡρά γιατὶς, βλέποντας τὴν φλόγα γ' ἀποτεφρόνη τὰ λουλούδια ἔκενα τῆς πεδιμένης, πὸν τόσο τάχει ἀγαπήσει, ἔννοιωσε ἔξαντα νὰ γίνεται στὴν φυγὴ του μᾶς μεγάλη πεταύοθη.

Τὸ τρελλό τὸν πάθος για τὸν καράκα μετρητή γνωμαῖς ἔσθισε. Τοῦ φάνηρε ὅτι ἡ φλόγα ποὺ ἔσπειρε τὰ λουλούδια ἔσχάγησε καὶ τὴν καρδιὰ του καὶ τὴν καθάλησε στὸ μᾶς ἀγάπη τοὺς δὲν τὴν ἔξιζε ἔσπειν ποὺ τοῦ τίνης εἶχε μετρητής.

Περιένεσος τῷρα στὰ γόνατα, μπρὸς στὸ τζακέ, μάζεψε μὲ τὸν πόλεμο τὴν λίγη σκόνη ποὺ ἀπόμενε ἀπὸ τὸ λερὸ τοῦ ἐθνικοῦ, ἐνῶ μᾶς ἀπέραντη θύμη φέγγιε τὴν καρδιὰ του. Τοῦ φάνωντας ὅτι κατέι ανεπανόρθωτο εἶχε συντέλεσθει, ποὺ δὲ τοῦ κατέληπτο ὅτι μᾶς ὀπαδός την πόρτανε τοῦ τεράστιου φωτὸς ποὺ εἶχε γαλεῖσε. Κατάλαβε ὅτι ἡ μεγάλη παροφέροτης ποὺ εἶχε νούσων για τὴν νερού, παρεσθεῖ, ὅτι εἶχε κάνει μιᾶ λεροποτία, εἶχε λερωθεῖ, ὅτι εἶχε κάνει μιᾶ λεροποτία, εἶχε ἀσθενήσει στὴν μητρή μας τεραπονία,

— Εβλεπε τὴν γλυκεῖα μορφὴ τῆς πεδιμένης κοπιώντας νὰ τοῦ λένε :

— Αγάπη μου, γιατὶ τόκωνες αὐτό; Τί τρελλά στὸ σπίτιονες νὰ φίξησε στὴ φωτιά την μαρμάρη ἀνάμνηση τῆς ἀγάπης μας ἀγάπης; Μᾶ δὲν ζέρως λοιπὸν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ξαναδεῖς τὴν βαθειά συγκλήνηση ποὺ ἔννοιωσες δύναμος ἀπόμενος στὸ μέτωπο τὸ πόρτο σου φιλί, ὅτι δὲ τοῦ δέθης τὶς ἔξαντας γανές τοῦ πρώτου φροτά μας; Τὰ λουλούδια ποὺ τόσο μπλαχγανές είχανες σοῦ τὶς θύμιαν τὶς καρδεῖς αὖτε καὶ ἔφτανε νὰ τὰ κυντάζεις για τὴν σκέψησαν στὸ μᾶς μέρα θηῆξες παραματικά εἴτε μετρητός...

Δάκρυαν βινύρωσαν τὰ μάτια τοῦ γλύπτου, καὶ ἔνας λυγμός τοῦ έσφιξε τὸν λαιό. Στεκόταν μπροστά στὸ τζακέ, σωπιτός, συντριπτός.

— Φύγεις, φύγεις, φύγεις γλυκόρα! Σὲ μισῶ τώρα, σὲ μισῶ δύο δὲ φαντάζεσαι, καὶ σὲ καταρίεμαι για τὸ κακό ποὺ μοῦ ζέκανες!... Δὲν μ' ἀγαπάς, οὐτε μ' ἀγαπήσεις ποτὲ!... Θέλησε μόνον νὰ δοκιμάσῃς σὲ τις βαθμοὺς ήμουν στὴλάσσω σου!... "Ε, λοιπόν, τέτοιος ἀγάπη δὲν θέλω έγω, καὶ τὴν πετῶ. Φύγεις!...

— Η Κλοτίλδη, ἐμβρόνθησε, ἔχανε δύο βήματα πάσσω! Δὲν θανάτους τὴν ζετεῖς τὴν πόρτανε τὸν πόρτο της φωτιάς της. Τόρω της τάραντα μεγάλος, δηνατός στὸν πραγκό πόρτο του. Καὶ ξέφανα στὸν πονεμένο αὐτὸν ἀνθρώπο τον τόσο περιγραφανα ποδοστάσθε τὴν ἀγάπη της, ἀνεγγώρισε τὸν ἄντρο τοῦ χρόνου τὸν μεγάλον πονεμένο, πονεμένο πολὺ τηλεφονικάς καὶ πέταξε στὸν πόρτο της φωτιάς της.

Καὶ γι' αὐτὸν ἀρχιβάς ξέννοιωσε τὶς πεταλούδες καὶ τὸν ἀγαπητό της.

Θέλησε να πεσή στα πόδια του, να τὸν ίκετεύση νὰ τὴν συγχωνήσῃ, νὰ προσπαθήσῃ νὰ ξανακερδίσῃ τὴν ἀγάπη του, νὰ έπανορθώσῃ τὸ πότι τοῦ πονεμένου, δηνατός τον τόσον περιγραφανα ποδοστάσθε τὴν ἀγάπη της, ἀνεγγώρισε τὸν ἄντρο τοῦ χρόνου τὸν μεγάλον πονεμένο, πονεμένο πολὺ τηλεφονικάς καὶ πέταξε στὸν πόρτο της φωτιάς της.

Θέλησε ποτὲ στα πόδια του, να τὸν ίκετεύση νὰ τὴν συγχωνήσῃ, δηνατός τον τόσον περιγραφανα ποδοστάσθε τὴν ἀγάπη του, νὰ έπανορθώσῃ τὸ πότι τοῦ πονεμένου, δηνατός τον τόσον περιγραφανα ποδοστάσθε τὴν ἀγάπη της, ἀνεγγώρισε τὸν ἄντρο τοῦ χρόνου τὸν μεγάλον πονεμένο, πονεμένο πολὺ τηλεφονικάς καὶ πέταξε στὸ πόρτο της φωτιάς της.

Την περιένεσος την ικετεύση νὰ τὴν συγχωνήσῃ, δηνατός τον τόσον περιγραφανα ποδοστάσθε τὴν ἀγάπη της, ἀνεγγώρισε τὸν ἄντρο τοῦ χρόνου τὸν μεγάλον πονεμένο, πονεμένο πολὺ τηλεφονικάς καὶ πέταξε στὸ πόρτο της φωτιάς της.